

Марафон перемоги

«Надихаючі історії здобувачів спеціальності 231 Соціальна робота»

Ми всі живемо у дуже бентежний час, у кожного з нас своє життя, свої мрії та плани. Але те, що сталося 24 лютого 2022 року поділило наше життя на до і після. Ні, ми не перестали жити, хоча деяких людей вже немає з нами поряд, ми не перестали мріяти. Просто змістився акцент у нашому житті - сьогодні ми всі маємо одну спільну мрію на всіх українців – це перемога у війні. А ще, ми вже не плануємо щось, ми плануємо просто жити під мирним українським небом, відбудовуючи свою країну та збираючи по шматочкам себе і своє життя, яке вже не буде таким як колись...

Кожен у цій війні має свою історію, яка тепер нероздільно пов'язана із історією нашої країни. А історії наших студентів – це історія нашого університету.

Історії у цій статті не про наших захисників, завдячуючи яким ми маємо можливість писати історію свого життя сьогодні, це історії звичайних цивільних, наших студентів, і їх сімей, які кожен на своєму місці стали тилом і допомогою тим, кому це дійсно потрібно у цей нелегкий час, які незважаючи ні на що працюють та допомагають. Завдячуючи яким, тримається освітній і соціальний фронт, завдячуючи яким ми можемо бути викладачами, завдячуючи яким робиться так багато добрих справ, які наближають перемогу.

Марафон перемоги – це розповіді наших студентів про їх діяльність під час війни, їх особисті та професійні історії, якими вони з нами поділилися, і які ми хочемо залишити тут.

Чому ми це робимо під час Днів науки в університеті? Тому що, маємо можливість працювати та тримати свій освітній і науковий фронт та святкувати це свято університетською родиною завдяки нашим студентам, які попри всі обставини знайшли у собі сили продовжити навчання, не зрадили своїй професійній мрії та творять історію перемоги України допомагаючи ЗСУ та разом з БДПУ.

Наші студенти є нашими мотиваторами і натхненниками, тими людьми, заради яких викладачі теж тримаються та мають стимул бути кращими!

Дякуємо Вам, наші студенти, за те, що Ви є, за те, що обрали наш університет, за те, що маємо щастя викладати та працювати з Вами!

Запрошуємо Вас у світ історій наших здобувачів!

Ця історія про сім'ю захисників і волонтерів, їхню діяльність, боротьбу за перемогу України...

*Анна Забава,
здобувачка першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти спеціальності 231 Соціальна робота,
волонтерка та спів засновниця
Громадської організації «Захисник»*

«Це могла б бути історія про родину, яка прокинулась 24 лютого 2022 року в нерозумінні ситуації і страху. Це могла б бути історія про родину, яку охопила паніка та зненацька настигла війна. Насправді, ця історія буде про родину Забавів, для якої пекло війни почалось в 2014 році – моя історія, моя родина.

Ми з маленького містечка на сході Запорізької області. Місто-історія, мала Батьківщина Нестора Махна, наше маленьке Гуляйполе. Так склалось, що через наше місто проходять дороги на 3 напрямки – Донецький, Дніпропетровський та Запорізький. Війна для наших мешканців розпочалась ще 9 років тому. Не оминула вона і мою родину. На початку 2015 року мій тато Вадим Забава пішов добровольцем на фронт в складі повітряно-десантних військ. І з того часу моя мама, брат та я почали волонтерський шлях, який тоді був не такий «популярний», як після повномасштабної війни. Ми з братом пропагували допомогу ЗСУ, поширювали інформацію в соціальних мережах, а мама з друзями пекла, готувала, в'язала та власноруч возила на фронт все необхідне не тільки татові, а й його побратимам. З часом потреби зростали та мамина діяльність набирала більші та більші масштаби.

У 2017 році, після чергової ротації мій тато вирішив реєструвати спілку ветеранів АТО. Потреба була нагальна, бо почали реєструвати багато законів для військових АТО та ООС, ветеранів і їх родин. Задля координації та допомоги тато заручився підтримкою нашої родини та адміністрації Гуляйполя й почав діяльність спілки, паралельно воюючи на Донецькому напрямку.

Варто зазначити одразу, що праця з ветеранами та військовими складна та потребує не тільки знань та компетентності, а й витримки та стійкості. Дуже важко спілкуватись, допомагати людині, а потім дізнатись, що він загинув і його більше немає з нами. І таких історій з 2014 року було дуже багато для нашого маленького містечка. Напевно, саме після початку повномасштабного вторгнення ми вже знали, що нам очікувати і до чого бути готовими.

На жаль, для нашої родини, 2019 рік став трагічним. Рік, коли в боях за Широкіне загинув мій тато. Загинув не лише батько, син та чоловік, а засновник спілки ветеранів АТО та їх сімей. Дуже тяжка втрата. Місто маленьке, тому всі про це знали. Чомусь саме смерть мого тата стала тим тригером, коли люди активізувались ще більше та почали долучались до допомоги.

Саме тому, в 2021 році, після народження сина я зібралась «до купи» та вступила до Бердянського Державного Педагогічного Університету на освітню програму «Соціальна робота та соціальна педагогіка», щоб якісніше надавати послуги та консультувати ветеранів з різноманітних питань, бо наша спілка працювала. Єдине, про що я жалкую, що не вступила раніше. Спілка працювала навіть коли я була вагітна, навіть коли мама їздила з допомогою на лінію фронту, навіть коли брат вступив до лав ЗСУ. Це вже була не просто справа «для душі», а й справа життя цілої родини.

З початком повномасштабної війни, в перші дні, ми мали утилізувати всі наявні документи та довідки, які були на базі спілки. Все робилось виключно з міркувань не лише нашої безпеки, а й ветеранів і їх сімей. На жаль, на той час діяльність спілки закінчилась. Але діяльність мами лише розгорнулась з новою силою.

Ця неймовірна жінка лише за рік війни зібрала та передала на фронт 6 машин, 15 коптерів, 13 тепловізорів, одягнула військових більше ніж на 200 тисяч гривень, а ще вони з подругою орендують маленьке кафе з символічною назвою «Забава» та годують хлопців зі ЗСУ з цивільними. І це далеко не повний перелік її ініціатив. Жінці 49 років, вона втратила на війні чоловіка та друзів, син воює разом з зятем, але вона не втратила віру у Перемогу та сили боротись і допомагати.

Щодо діяльності спілки, то вона переродилась в Громадську Організацію «Захисник» з новим статутом та складом, з новими завданнями та цілями. Наразі, вона на стадії реєстрації в місті Покровськ, Дніпропетровської області. Як тільки важкі бої за Гуляйполе завершаться та ЗСУ вижене з нашої землі окупантів ми обов'язково повернемося і разом з будинками відбудуємо і нову Організацію.

Особисто для мене, як співзасновниці спілки, дуже важливо подякувати викладачам моєї альмаматері за допомогу в вигляді порад та консультування. Я не лише здобуваю знання з власної професії, а й можу вільно звернутись за порадою або досвідом викладачів. Це дуже цінно. Важливо розуміти, що в кожного свій фронт і власна війна, але об'єднує нас одне слово – Україна.

Бердянський Державний Педагогічний Університет для мене – родина, яка підтримає, навчить, дасть раду.»

Невелика історія про освітян, які намагаються створити простір для розвитку своїх учнів....

*Ірина Усенко,
здобувачка першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти спеціальності
231 Соціальна робота,
педагог-організатор
Дніпровської початкової школи № 108
Дніпровської міської ради*

«Війна в Україні перевернула весь світ багатьох людей. Змінила звичний перебіг життя. Хтось виїхав за кордон, хтось залишився у рідному місті. Завдяки зусиллям небайдужих людей переселенці за кордоном отримують все необхідне для життя: їжу, одяг, освіту. Завдяки освітянам діти не були позбавлені права на освіту. Кожного дня вчителі проводять уроки, тримають зв'язок з учнями.

Але спілкуючись з дітьми та дорослими ми з'ясували, що дуже не вистачає нашим дітям простого спілкування. Діти сумують за тим, що не мають можливості вільно спілкуватися з однолітками у школі, садочку, гратися, вирішувати власні проблеми, хизуватися досягненнями.

Щоб якось вирішити це питання під час дистанційного спілкування, наші вчителі взяли собі за норму під час перерви не вимикати конференцію, вимикають особисту камеру, мікрофон і діти мають час для спілкування.

Також, з метою активізації спілкування у позаурочний час, вчителі пропонують дітям участь у різного роду проектах: підтримка безхатніх тварин, прибирання прибудинкових територій, годування пташок. Діти обмінюються світлинами, монтують відеофільми.

Так завдяки пропозиціям учнів виникла ідея створити із звичайних парканів ігрове, розвивальне середовище, так званий «паркан без меж». Діти і батьківська громада надсилали власні проекти створення незвичного паркану. Так, ідеї освітян і батьків перетворились у дію...А звичайний паркан міста набув нового значення.

Наприклад, діти люблять малювати на паркані: закріпити грифельну дошку і малюйте, розвивайте творчість; всім відома гра «Хрестики-нуліки», її теж на паркан, є бажання музикувати – ксилофон, металофон на паркані до ваших послуг, отвори паркана сітки рабиці – чудове поле для мозаїки та

плетіння. Наразі ідея набирає повномасштабних обертів на рівні всього міста. Оскільки, навіть, попри військові події, у дітей має бути дитинство, має бути простір, хоч, і створений у такий незвичний спосіб.

Людина, істота соціальна, вона повинна спілкуватися, а не що так не об'єднує, як спільна справа...»

Ця історія про фахівця, яка вже більше року присвячує своє життя дітям...

***Катерина Пірус,
здобувачка першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти спеціальності
231 Соціальна робота,
фахівець із соціальної роботи
у комунальному закладі
«Центр соціальної підтримки дітей та сімей «
Добре вдома» Дніпропетровської обласної ради»***

«Мене звать Катерина, з 2017 року я працюю фахівцем із соціальної роботи у комунальному закладі «Центр соціальної підтримки дітей та сімей «Добре вдома» Дніпропетровської обласної ради».

Організовуючи роботу в мирний час і розуміючи, що соціальна робота та надання соціальних послуг – це професійна діяльність, в роботі головне – не зашкодити, я дуже виважено підходила до прийняття рішень щодо надання соціальних послуг, ґрунтовно вивчала ситуацію кожного отримувача послуг, його проблеми і можливості, працювала в тісному контакті з отримувачем послуг, максимально залучаючи його до вирішення власних проблем, працювала на договірних відносинах з отримувачами послуг.

З початку повномасштабного вторгнення російської федерації на нашу землю та запровадження воєнного стану в Україні, працюючи на посаді мені довелося максимально адаптуватися до нових умов роботи. Довелося працювати коли евакуювали дітей у безпечне, на той час, місце в Україні. В цей час мої всі сили і ресурси були направлені на допомогу родинам, які опинились у складних життєвих обставинах, робота полягала у формуванні гуманітарної допомоги. Потім довелося приймати рішення про евакуацію разом з дітьми за кордон до Румунії, в якості супроводжуючого. В цей період навіть не замислювалася про те, що буде там, бо треба було комусь супроводжувати дітей.

На даний час я вже більше року перебуваю у Румунії разом з дітьми Центру. Працюю вихователем та паралельно фахівцем із соціальної роботи в Україні, бо сімей, які перебувають у складних життєвих обставинах менше не стало, на жаль...

Сьогодні кожен день, кожна година можуть бути вирішальними для життя і здоров'я людей та дітей. На жаль, на даний час, шкода, що завдана війною, бойовими діями, тимчасовою окупацією, у тому числі психологічна, матеріальна, фізична, є одним із чинників, який негативно впливає на життя людей, сімей, зокрема сімей з дітьми, тому сьогодні більшість наших громадян потребують допомоги соціальних працівників.

Залишається тільки молитися та вірити, що скоро цей страшний сон закінчиться і ми всі повернемося до життя та будемо відбудовувати нашу країну.»

Ця історія про роботу однієї з Запорізьких шкіл під час війни, у якій працює наша здобувачка, яка попри все мріє стати соціальним педагогом, щоб бути корисною суспільству та дітям...

***Вікторія Боєва,
здобувачка першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти спеціальності 231 Соціальна робота,
працівниця Запорізької гімназії № 92 ЗОР***

«Я працюю в Запорізькій гімназії № 92 ЗОР. З початку подій, що сталися після 24.02.2022 року, наша школа, як і всі заклади освіти, діяла за заздальгідь розробленими інструкціями тобто – створила та надавала можливість користування населенню найпростішими укриттями.

Згодом, на базі нашої школи створили інформаційний територіальний центр, який відповідно до розпоряджень міської влади мав бути центром психологічної, медичної, гуманітарної та волонтерської допомоги. А працівники школи – стали волонтерами. Волонтерська діяльність всього освітянського складу та технічних працівників школи полягала у приготуванні їжі для представників територіальної оборони, в'язанні шкарпеток, мітенок, пошиття підшоломників, снугів, виготовлення сіток і основ для виготовлення маскувального вбрання (кікімор), в'язання цих сіток і вбрання, виготовлення надшоломників. Паралельно поєднуючи це із освітньою діяльністю. Волонтерська діяльність працівників закладу переросла у функціонування центру незламності, а також була створена кімната "Спільно", за сприянням міжнародної організації UNICEF". Важливо робити хоч якийсь внесок у перемогу. Волонтерська діяльність для

мене є дуже важливою зараз. Працюючи, допомагаючи та розвиваючись, я роблю свій внесок у нашу Перемогу.»

Ця історія про волонтерство, про допомогу, про незламність і дії для нашої Перемоги...

*Людмила Шаповал,
здобувачка першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти спеціальності 231 Соціальна робота,
соціальний працівник
КУ «ЦНСП» Новоолександрівської сільської ради
Запорізького району Запорізької області*

«Доброго дня. Я, Шаповал Людмила, працюю соціальним працівником КУ «ЦНСП» Новоолександрівської сільської ради Запорізького району Запорізької області. Згадуючи 24 лютого, коли прокинулись зі звуками вибухів адже ми живемо поряд з військовою частиною і увімкнувши телевізор, де наш президент говорить про війну. Не вірилось що наше мирне життя закінчилось...

З перших днів війни в наше село приїхало багато військових, яких треба було підтримувати – годувати, вдягати, утеплювати. Усі теплі речі, які були вдома – ковдри, матраси, все було віддано хлопцям. Кожен день готувала гарячу каву та чай, канапки та носили хлопцям. Також, дома пекла хліб та передавали в столову, де почали готувати їжу для наших хлопців та усіх, хто потребував підтримки.

Через моє село проходили всі гуманітарні колони із окупованих територій.

А скільки, через наше село проїхало гуманітарних колон з біженцями, і не злічити. Сльози навертаються як згадуєш холод, сніг, а вони з простріляними вікнами та дверми їдуть, і майже у кожного напис ДІТИ. Приходила з роботи і починала робити канапки та гарячий чай, щоб вийти до гум колони, щоб хоч чим-небудь допомогти. А скільки ми одягали наших людей, які тікали від війни навіть в одних літніх капцях, без верхнього одягу. Перші два місяці війни ,я та працівники культури, працювали без вихідних бо нашим чоловікам та біженцям була потрібна допомога.

З перших днів війни наша громада приймала та продовжує приймати переселенців. Допомагаю знаходити житло та оформлювати документи ВПО. Сама особисто прихистила молоду дівчину з маленькою дитиною яка виїхала з окупованої території, бо була загроза її життю та 1 річній дитині в

зв'язку з тим, що вона дружина військового, який вважається безвісти зниклим.

В квітні 2022 року, за наказом голови, працівники соціального захисту, культури , бібліотеки стали працівниками гуманітарних штабів, які були створені всієї громаді. Зараз, в нас працює їх 4, і тепер я не тільки виконую роботу соціального працівника ай займаюся гуманітарною допомогою для жителів нашої громади.

Усі фахівці громади об'єдналися, і ми разом надаємо допомогу, з метою підтримки малозабезпечених, безробітних, багатодітних, ВПО осіб та родин ЗСУ, які потребують соціальної реабілітації, осіб, які перебувають у складних життєвих обставинах; здійснюємо догляд за хворими, особами з інвалідністю, самотніми, людьми похилого віку та іншими особами, які через свої фізичні, матеріальні чи інші особливості, потребують підтримки та допомоги.

Я працюю з людьми, для людей . Разом до Перемоги.»

Звісно, хтось може сказати, що ці історії недостатньо героїчні, у порівнянні з тими подвигами, які щодня роблять хлопці, захищаючи нас. Але для нас, ці історії героїчні, це історії наших студентів, які проживають вони щодня, а ми разом з ними. Це історії про допомогу, це історії про тил, який забезпечують звичайні цивільні, наші студенти.

І ми пишаємось нашими студентами. Та, з усією повагою говоримо «Дякуємо», за те, що тримаєте свої фронти – хтось навчає, хтось підтримує, хтось допомагає. Говоримо «Дякуємо», за те, що попри все – знаходити сили навчатися, розвиватися. Бо саме Вам відбудувувати країну, і Ваші знання, як ніколи сьогодні потрібні!

Звісно, це не повний перелік добрих справ від наших студентів. У нас багато тих, у кого служать батьки і чоловіки. Є і ті, що працюють парамедиками.

Історія кожного студента заслуговує уваги і поваги. Бо кожен з нас працює задля перемоги України! Слава Україні!

*За матеріалами
кафедри соціальної роботи та інклюзивної освіти*